

УДК 343.13(430+44)

СУДОВІ РІШЕННЯ У СУДОВО-КОНТРОЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ¹ З РОЗГЛЯДУ СКАРГ НА РІШЕННЯ, ДІЇ ЧИ БЕЗДІЯЛЬНІСТЬ СЛІДЧОГО АБО ПРОКУРОРА ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Туманянц А.Р., к. ю. н., доцент
кафедри кримінального процесу
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Стаття присвячена теоретичним і практичним проблемам оскарження рішення, дій та бездіяльності слідчого або прокурора під час досудового розслідування. Розглянуті види рішень, що постановляє слідчий суддя. Проаналізовані проблеми судової практики розгляду слідчим суддею скарг на рішення, дій та бездіяльності слідчого або прокурора.

Ключові слова: оскарження, скарга, слідчий суддя, досудове розслідування.

Статья посвящена теоретическим и практическим проблемам обжалования решений, действий и бездействия следователя или прокурора в ходе досудебного расследования. Рассмотрены виды решений следственного судьи. Проанализированы проблемы судебной практики рассмотрения следственным судьей жалоб на решения, действия и бездействие следователя либо прокурора.

Ключевые слова: обжалование, жалоба, следственный судья, досудебное расследование.

Tumanians A.R. JUDGMENTS IN JUDICIAL CONTROL PROCEEDING ON APPEALS AGAINST DECISIONS, ACTIONS AND INACTIVITY OF AN INVESTIGATOR OR A PROSECUTOR DURING THE PREJUDICIAL INQUIRY

The article is devoted to theoretical and practical problems appealing decisions, actions and inactivity of the investigator or prosecutor in the pre-trial investigation. Considered the types of decisions of the investigative judge. Analyz the problems of the judicial practice of consideration appeals against the decisions, actions and inactivity of the investigator or prosecutor by the prejudicial inquiry.

Key words: appeal rights, complaint, inquisitional judge, prejudicial inquiry.

Постановка проблеми. Традиційне еволюційне вдосконалення вітчизняного кримінального процесуального законодавства не обійшло стороною реальний механізм виправлення і запобігання процесуальних помилок на досудовому розслідуванні, забезпечивши доступ до правосуддя на більш ранніх етапах кримінального провадження. Зі вступом України до Ради Європи і ратифікацією Європейської Конвенції про захист прав і основоположних свобод прийшло розуміння необхідності демократизації та відкритості досудового розслідування і тих процесуальних процедур, які дозволяють захистити конституційні права і свободи особи.

У системі юридичних гарантій захисту прав особи на стадії досудового розслідування повноваження слідчого судді у кримінальному провадженні набувають особливого значення, оскільки вони утворюють самостійну функцію суду, спрямовану виключно на захист конституційних прав і свобод особи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми оскарження дій, бездіяльно-

сті і рішень органів досудового розслідування або прокурора за сучасних умов привертають найпильнішу увагу вчених і практиків. Тема статті стала результатом вивчення висновків і позицій учених, які втілили й розвинули зазначені ідеї у своїх публікаціях: О.К. Антонович, О.М. Артамонов, С.В. Белоюлродов, В.Д. Бринцев, В.Л. Будніков, Л.М. Володіна, О.В. Волколупов, І.В. Гловюк, Н.В. Григор'єва, Ю.М. Грошевий, М.О. Колоколов, А.Б. Касумова, В.П. Кашепов, М.М. Ковтун, О.М. Ларін, Л.М. Лобойко, Є.Д. Лук'янчиков, В.А. Лазарева, В.М. Лебедев, П.А. Лупинська, В.Т. Малярєнко, О.Р. Михайленко, Д.П. Письменний, К.В. Питулько, С.О. Пшенічко, А.В. Смирнов, О.І. Цоколь, Л.В. Черечукіна, В.Г. Чернухін, В.І. Чорнобук, О.Г. Шило, М.Є. Шумило та ін.

Постановка завдання. На основі викладеного можна сформулювати завдання дослідження, яке полягає в аналізі судових рішень слідчого судді у судово-контрольному провадженні з розгляду скарг на рішення, дій та бездіяльності слідчого або прокурора.

Виклад основного матеріалу дослідження. Судові рішення на досудовому розслідуванні у кримінальному провадженні привертають пильну увагу і практиків, і вчених-процесуалістів. Дійсно, широкі повноваження суду при здійсненні судового

¹ Термін «судово-контрольне провадження» запроваджено в науковий обіг О.Г. Шилом. Див.: Шило О. Г. Теоретико-прикладні основи реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні у кримінальному процесі України: [монографія] / О. Г. Шило. – Х. : Право, 2011. – 464 с.

контролю виявляються і в видах рішень, які постановляє слідчий суддя. Правова природа цих ухвал суттєво відрізняється від судових рішень, що ухвалюються при вирішенні кримінальних справ по суті (в тому числі вироку, ухвали суду апеляційної або касаційної інстанції). Контекстно зауважимо, що на правовий зміст і характер судових рішень все більший вплив здійснюють європейські стандарти правосуддя.

Рішення суду на досудовому розслідуванні представляє собою правовий акт слідчого судді, постановлений у межах компетенції в порядку, встановленому кримінальним процесуальним законом, та виражає владне волевиявлення щодо вирішення процесуально-правових та інших питань, що виникають під час досудового розслідування.

У теорії кримінального процесу аксіоматичним є положення, що будь-яке прийняте під час кримінального провадження рішення має бути не лише законним, а й обґрунтованим, адже тільки такої якості акт може виконати своє функціональне призначення в загальній динаміці кримінального процесу. Беззаперечно, що й рішення слідчого судді мають бути обов'язково обґрунтованими, оскільки сама їх сутність стосується такого важливого предмета, як конституційні права та свободи людини.

У кримінальному процесі трактування вимоги обґрунтованості процесуального рішення є неоднозначним. Одні вчені обґрунтованість рішень характеризують з урахуванням її співвідношення з істинністю й розглядають ці поняття як тотожні, інші інтерпретують її, виходячи зі специфіки підстав відповідного процесуального акта [1, с. 66]. Ми приєднуємося до думки вчених В.С. Зеленецького та Ю.М. Грошевого, які термін «обґрунтованість» пов'язували з наявністю у справі доказів, підтверджуючих правильність зроблених на їх підставі висновків [1, с. 69; 2, с. 73]. Відповідно до ч. 3 ст. 370 КПК обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, підтверджених доказами, дослідженими у процесі судового розгляду й оціненими судом відповідно до ст. 94 цього Кодексу. Отже, обґрунтованою є ухвала слідчого судді, яка постановлена на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими в судовому засіданні під час розгляду скарги та оціненими слідчим суддею відповідно до ст. 94 КПК.

Зміст ухвали суду регламентований ст. 372 КПК України. Зокрема мотивувальна частина ухвали повинна містити суть питання, що вирішується, встановлені судом обставини із посиланням на докази, моти-

ви неврахування окремих доказів, мотиви, з яких суд виходив при постановленні ухвали, і положення закону, яким він керувався. Аналіз судової практики дозволяє зробити висновок, що в цілому ухвали слідчих суддів відповідають вимогам КПК щодо форми та змісту, містять належне обґрунтування висновків, посилання на норми кримінального процесуального закону, що регулюють відповідні правовідносини, однак разом з цим мають місце окремі випадки порушення слідчими суддями цих вимог при постановленні ухвал. Так, ухвалою слідчого судді Суворовського районного суду м. Херсона від 11.02.2013 р. відмовлено у задоволенні скарги на постанову про закриття кримінального провадження. Разом із тим у вступній та мотивувальній частині ухвали не зазначено, рішення якої саме службової особи оскаржується. Відмовляючи у задоволенні скарги, слідчий суддя вказав, що висновки оскаржуваної заявником постанови повністю відповідають встановленим фактичним обставинам справи і підтверджуються зібраними доказами, однак не зазначив, яким саме встановленим фактичним обставинам справи відповідають висновки оскаржуваної заявником постанови, якими саме доказами вони підтверджуються, тим самим вдавшись до формального підходу до вирішення скарги, не давши правової оцінки доводам заявника. Ухвалою слідчого судді Скадовського районного суду м. Херсона від 19.02.2013 р. відмовлено у задоволенні скарги В. на бездіяльність слідчого щодо невнесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань. При цьому мотивувальна частина ухвали містить протилежні висновки слідчого судді про необхідність задовольнити скаргу В. Так, слідчий суддя у мотивувальній частині ухвали вказав, що заявниця мала законні підстави сподіватися на внесення відомостей за її заявою до ЄРДР та проведення розслідування, однак відмовив у задоволенні скарги з невідомих підстав, що є неприпустимим [3].

За скаргою, яка надійшла до суду, слідчий суддя приймає одне з таких рішень: 1) про повернення скарги; 2) про відмову у відкритті провадження з розгляду скарги; 3) про відкриття провадження та призначення скарги до розгляду; 4) про закриття провадження з розгляду скарги.

Скарга повертається особі, яка її подала, якщо вона:

(а) подана особою, яка не має права подавати скаргу. Так, ухвалою слідчого судді Дніпровського районного суду м. Херсона від 30 листопада 2012 р. повернуто скаргу К. на дії слідчого СВ Дніпровського РВ

ХМУ УМВС України в Херсонській області, оскільки К. мала процесуальний статус свідка у кримінальному провадженні, тому не мала права на подачу вказаної скарги;

(б) не підлягає розгляду в цьому суді. Незважаючи на законодавче визначення територіальної підсудності скарг на рішення, дій та бездіяльність органів досудового розслідування, на практиці виникають проблемні процесуальні ситуації. Так, ухвалою колегії суддів судової палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Полтавської області від 15 жовтня 2014 р. було частково задоволено скаргу адвоката ОСОБА_2 на ухвалу слідчого судді Крюківського районного суду м. Кременчук Полтавської області від 30 вересня 2014 р., а скаргу адвоката на бездіяльність прокурора м. Кременчук повернуто скаржнику. Як вбачається із матеріалів провадження, адвокат ОСОБА_2 звернувся до Крюківського районного суду м. Кременчук Полтавської області зі скаргою на бездіяльність прокурора м. Кременчук. Тобто скаржник вважає, що бездіяльність була вчинена саме з боку вказаної особи. Розгляд скарг на бездіяльність прокурора м. Кременчук підпадає під територіальну юрисдикцію Крюківського районного суду м. Кременчук. Висновки слідчого судді про те, що фактично адвокат ОСОБА_2 оскаржує бездіяльність службової особи прокуратури Полтавської області, є помилковими і суперечать змісту поданої скарги. Таким чином, слідчий суддя безпідставно повернув скаргу ОСОБА_2 [4].

(в) подана після закінчення десятиденного строку і особа, яка її подала, не порушує питання про поновлення цього строку або слідчий суддя за заявою особи не знайде підстав для його поновлення (ч. 2 ст. 304 КПК). Слідчий суддя, за наявності відповідної заяви, може поновити строк, якщо його було порушено з поважних причин (хвороба, відрядження, стихійне лихо, хвороба близьких родичів тощо) [5]. Підставою для поновлення строків також може бути визнано й об'єктивні причини, внаслідок яких особа не змогла вчасно реалізувати своє право на подання скарги. Початком обчислення десятиденного строку, упродовж якого особа має право звернутися зі скаргою на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора, слід вважати момент, коли зацікавленій особі стало відомо про порушення її прав й інтересів рішенням, дією або бездіяльністю слідчого або прокурора. Інший підхід обмежує право на оскарження в цілому, оскільки можливе виникнення ситуації, коли особі стане відомо про порушення її прав й інтересів після закінчення встановленого законом строку на оскарження. Відповідно до закону строк

оскарження обчислюється з моменту прийняття рішення, вчинення відповідної дії. При оскарженні бездіяльності обчислення строку оскарження починається з дня, що настає після останнього дня, який відведено КПК для вчинення слідчим або прокурором відповідної дії. Особливий порядок обчислення строку оскарження рішення слідчого чи прокурора визначається у разі, коли воно оформлюється постановою. У такому випадку строк обчислюється з моменту отримання особою копії оскаржуваної постанови. Разом із цим слід врахувати загальні вимоги щодо додержання процесуальних строків, встановлені у ст. 116 КПК, згідно з якою строк подання скарги на стадії досудового провадження не вважається пропущеним, якщо скаргу або інший документ здано до його закінчення на пошту або передано особі, уповноваженій її прийняти, а для осіб, які утримуються під вартою або перебувають у медичному чи психіатричному стаціонарі, спеціальній навчально-науковій установі, – якщо скаргу або інший документ подано службовій особі відповідної установи до закінчення відповідного строку. Ухвалою Апеляційного суду Харківської області від 30 січня 2014 р. було частково задоволено скаргу адвоката ОСОБА_1 на ухвалу слідчого судді Ленінського районного суду м. Харків від 14 січня 2014 р. про повернення скарги у зв'язку з її поданням після закінчення строку, передбаченого ч. 1 ст. 304 КПК України. Як вбачається з матеріалів кримінального провадження, постановою слідчого СВ Ленінського РВ ХМУ ГУМВС України у Харківській області Літкевич В.П. від 30.12.2013 року було відмовлено в задоволенні клопотання адвоката ОСОБА_1 від 27.12.2013 року у кримінальному провадженні, внесені до ЄРДР за №12012220510000117 від 29.11.2012 року. Розглянувши скаргу, слідчий суддя дійшов висновку, що вона підлягає поверненню заявнику в зв'язку з її поданням після закінчення строку, передбаченого ч. 1 ст. 304 КПК України, оскільки адвокат ОСОБА_1 подав скаргу на постанову слідчого від 30.12.2013 року лише 13.01.2014 року. При цьому питання про поновлення строку звернення до суду заявником не порушено. Крім того, із самої скарги не можна визначити, коли ж саме він отримав оскаржувану постанову чи повідомлення про її ухвалення. У судові засідання апеляційної інстанції були надані такі дані: копія рекомендованого повідомлення про вручення поштового відправлення, з якої вбачається, що скаргу на постанову слідчого адвокат ОСОБА_1 надіслав поштою 09.01.2014 року. Ці дані не надавалися суду першої інстанції, а тому і не були до-

сліджені судом, що призвело до неповноти судового розгляду. Враховуючи те, що адвокат ОСОБА_1 подав скаргу 09.01.2014 року на постанову від 30.12.2013 року, то 10-ти денний строк на оскарження не був пропущений [6].

Закон передбачає лише одну підставу для постановлення ухвали *про відмову у відкритті провадження по розгляду скарги* – якщо скаргу подано на рішення, дію чи бездіяльність слідчого, прокурора, що не підлягає оскарженню (ч. 4 ст. 304 КПК), тобто не передбачені у ч. 1 ст. 303 КПК. Так, ухвалою слідчого судді Комсомольського районного суду м. Херсон від 12 грудня 2012 р. відмовлено у відкритті провадження з розгляду скарг К. на бездіяльність прокурора Херсонської області, що виразилася у неприйнятті прокурором рішення за його заявами та клопотанням про перегляд вироку суду за нововиявленими обставинами. В обґрунтуванні прийнятих рішень слідчий суддя послався на те, що ст. 303 КПК України не передбачено право на самостійне оскарження подібної бездіяльності, тому такі скарги можуть бути предметом розгляду лише під час підготовчого провадження у суді згідно із правилами ст. ст. 314–316 КПК України.

Аналіз судової практики дозволяє зробити висновок, що у загальній більшості зазначені рішення слідчого судді є законними та обґрунтованими. Разом із тим зустрічаються випадки неправомірної відмови у відкритті провадження. Так, ухвалою Апеляційного суду Полтавської області 28 лютого 2014 р. частково задоволено скаргу представника потерпілої ОСОБА_2 в інтересах потерпілої ОСОБА_3 на ухвалу слідчого судді Октябрського районного суду м. Полтава від 25 січня 2014 р. Вказаною ухвалою відмовлено у відкритті провадження за скаргою адвоката ОСОБА_2 в інтересах ОСОБА_3 на бездіяльність слідчого. Як вбачається із матеріалів провадження, 24.01.2014 року до слідчого судді Октябрського районного суду м. Полтава надійшла скарга адвоката ОСОБА_2 в інтересах потерпілої ОСОБА_3 на бездіяльність слідчого. Скаржник просив зобов'язати слідчого СВ Октябрського РВ ПМУ УМВС України в Полтавській області розглянути клопотання представника потерпілої від 15.01.2014 р. про проведення слідчих дій, накладення заборони на відчуження нерухомого майна, визнання речовими доказами, а також зобов'язати слідчого повідомити про результати розгляду цих клопотань. Відмовляючи у відкритті провадження, слідчий суддя вказав, що адвокат ОСОБА_2 у скарзі просила зобов'язати вчинити дії, при цьому не просила визнати бездіяльність слід-

чого щодо розгляду вказаного клопотання, а тому дана скарга відповідно до ст. 303 КПК України не підлягає розгляду слідчим суддею. Як вбачається із матеріалів справи, ОСОБА_2 оскаржує бездіяльність слідчого, яка полягає в тому, що він не розглянув ряду її клопотань та не повідомив про результати їх розгляду. Дана бездіяльність слідчого згідно з ч. 1 ст. 303 КПК України підлягає оскарженню, а тому слідчий суддя безпідставно відмовив у відкритті провадження за скаргою [7].

Слідчий суддя вмотивованою ухвалою *закриває провадження з розгляду скарги*, якщо: а) слідчий чи прокурор самостійно скасують рішення, передбачені п. п. 1, 2, 5, 6 ч. 1 ст. 303 КПК, припиняють дію чи бездіяльність, які оскаржуються; б) прокурор, відповідно до ч. 5 ст. 284 КПК, скасує постанову слідчого про закриття кримінального провадження у зв'язку з її незаконністю чи необґрунтованістю (ст. 305 КПК).

Якщо скарга відповідає вимогам закону та за відсутності підстав для прийняття рішень про повернення скарги, відмови у відкритті провадження або про закриття провадження, слідчий суддя постановляє ухвалу *про відкриття провадження та призначає скаргу до розгляду*. Відповідно до ч. 2 ст. 306 КПК скарга на рішення, дії чи бездіяльність під час досудового розслідування має бути розглянута не пізніше 72 годин з моменту її надходження до суду, за винятком скарги на рішення про закриття кримінального провадження, яка повинна бути розглянута не пізніше п'яти днів.

За результатами розгляду скарги, слідчий суддя постановляє ухвалу, якою може задовольнити скаргу повністю чи частково або відмовити в її задоволенні. У разі задоволення скарги слідчий суддя постановляє вмотивовану ухвалу, якою:

(1) скасовує рішення слідчого чи прокурора у випадку визнання його незаконним. Так, ухвалою слідчого судді Голопристанського районного суду Херсонської області від 01 лютого 2013 р. задоволено скаргу потерпілого Б. на постанову про закриття кримінального провадження. Обґрунтовуючи своє рішення, слідчий суддя послався на те, що досудовим розслідуванням не виконані слідчі (розшукові) дії щодо встановлення особи та проведення допитів ключового свідка, на якого посилаються майже усі фігуранти справи, також не в повній мірі досліджені обставини перебування у власності потерпілого майна;

(2) зобов'язує припинити дію у випадку визнання її незаконною;

(3) зобов'язує вчинити певну дію у випадку визнання бездіяльності незаконною. Так, ухвалою слідчого судді Ленінського ра-

йонного суду м. Харків від 27 січня 2014 р. визнано незаконною бездіяльність слідчого СВ Ленінського РВ ХМУ ГУМВСУ у Харківській області Вікленко О.А. щодо неповідомлення про результати розгляду клопотання про призначення судово-медичної експертизи від 14.01.14 року представника потерпілого, зобов'язано слідчого повідомити скаржника про результати розгляду клопотання. Заявник звернулась до суду зі скаргою, в якій зазначила, що в провадженні слідчого СВ Ленінського РВ ХМУ Вікленко О.А. знаходиться кримінальне провадження за заявою потерпілого ОСОБА_2 за ч. 1 ст. 122 КК України. 14.01.14 року нею було заявлено клопотання про призначення судово-медичної експертизи, яке слідчий у встановлені строки не розглянув та рішення з клопотання не прийняв. Прохає визнати бездіяльність слідчого Вікленко О.А. незаконною та зобов'язати повідомити її про результати розгляду клопотання від 14.01.14 року. У судовому засіданні ОСОБА_1 доводи скарги підтримала, посилаючись на викладені в ній підстави. Прокурор в судове засідання з'явився, надав суду для огляду матеріали кримінального провадження, згідно з яким 27.01.14 року слідчим було винесено постанову про призначення судово-медичної експертизи. Суд, заслухавши заявника, прокурора, дослідивши матеріали справи, вважає що скарга підлягає задоволенню, виходячи з такого: 25.04.2013 року до ЄРДР було внесено за № 12013220510001173 повідомлення про злочин відносно ОСОБА_2 за правовою кваліфікацією ст. 122 ч.1 КК України. 14.01.14 року адвокатом ОСОБА_1 було подано слідчому Вікленко О.А. клопотання про призначення судово-медичної експертизи, яке, згідно з вимогами ст. 220 КПК України, в 3-денний строк повинно бути розглянуто і наслідки розгляду повинні бути повідомлені заявнику. Відповідно до матеріалів кримінального провадження слідчий у встановлені строки клопотання не розглянув та заявника про результати розгляду не повідомив [8].

Посадова особа, чиї процесуальні рішення, дії або бездіяльність визнані незаконними та необґрунтованими, зобов'язана усунути допущені порушення прав і свобод учасників кримінального провадження, в інтересах яких була задоволена подана скарга. Тим більше, що згідно зі ст. 533 КПК ухвала суду, яка набрала законної сили, є обов'язковою для осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні, а також для усіх фізичних та юридичних осіб, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх службових осіб і підлягають виконанню на всій території України.

Контекстно зауважимо, що на практиці виникають ситуації, коли судові рішення не виконуються посадовими особами, а процесуальним законодавством не встановлений механізм забезпечення виконання ухвал слідчого судді. Єдиною процедурою, яка можлива в такій процесуальній ситуації, є закріплення обов'язку слідчого, прокурора повідомляти слідчого суддю в строк, наприклад 3 дні, про виконання судового рішення. Крім того, слід надати право заявнику на оскарження до суду бездіяльність зазначених суб'єктів щодо усунення порушень, допущених у результаті проведення дії або прийняття рішення, визнаного судом незаконним і необґрунтованим.

Відповідно до ст. 307 КПК за результатами розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора, не передбачено постановлення ухвали про залишення скарги без розгляду. У зв'язку з цим виникають питання: яке рішення слід постановити, якщо належним чином повідомлений заявник не з'являється в судовому засіданні, приймаючи до уваги той факт, що згідно зі ст. 306 КПК його явка є обов'язковою; чи можна у такому разі розглянути скаргу за відсутності заявника на підставі наявних доказів; чи можливо відкладати розгляд скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора, якщо немає відомостей про вручення заявнику повістки про виклик до суду або якщо він не з'явився в судовому засіданні з поважних причин.

У спеціальній літературі акцентується увага на тому, що постановлення такого рішення, як залишення скарги без розгляду, суперечить конституційному праву громадян на оскарження процесуальних рішень, дій та бездіяльності, в основі якого має бути відповідь посадової особи – слідчого судді, яку можна виразити тільки судовим рішенням. Крім того, і в подібному рішенні повинні бути зазначені мотиви відмови, а для цього необхідно розглянути скаргу по суті. Зауважимо, що моніторинг Єдиного реєстру судових рішень дозволяє зробити висновок, що слідчі судді постановляють ухвалу про залишення скарги без розгляду. Так, ухвалою слідчого судді Суворовського районного суду м. Херсон від 27 листопада 2012 р. залишено без розгляду скаргу адвоката Г. на постанову про порушення кримінальної справи. Підставою для вказаного процесуального рішення слідчого судді стала заява скаржника про залишення його скарги без розгляду.

Процесуальним законодавством також не врегульовано питання – яке саме процесуальне рішення повинен ухвалити слідчий суддя у разі, якщо до початку розгля-

ду скарги по суті заявник подає заяву про відкликання скарги? Враховуючи, що заявник має самостійно розпоряджатися своїми процесуальними правами, в тому числі й на подачу скарги, доцільно було б визначити в кримінальному процесуальному законі наслідки відмови його від розгляду скарги до початку судового розгляду. Виходячи з чинних положень КПК, в разі, якщо на час розгляду скарги заявник не підтримує її, слідчому судді залишається лише відмовити в її задоволенні на цій підставі, оскільки інших процесуальних рішень за наслідками розгляду скарги кримінальний процесуальний закон не передбачає, хоча це є не зовсім логічно, оскільки немає сенсу розглядати скаргу по суті, якщо заявник її не підтримує.

Висновки з проведеного дослідження. Викладене дозволяє зробити висновок про необхідність законодавчого розширення переліку рішень, які може постановити слідчий суддя за результатами розгляду скарг на рішення, дії та бездіяльність слідчого або прокурора.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Зеленецкий В. С., Глинская Н. В. Теория и практика обоснования решений в уголовном процессе Украины : [монография] / В. С. Зеленецкий, Н. В. Глинская, – Х. : Страйд, 2006. – 336с.
2. Грошевой Ю. М. Проблемы формирования судебного убеждения в уголовном судопроизводстве : [монограф.] / Ю. М. Грошевой. Выбранные работы. – Х. : Право, 2011. – С.11–139.
3. Узагальнення судової практики розгляду слідчими Херсонської області скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора відповідно до Кримінального процесуального кодексу, який набрав законної сили з 20.11.2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ksa.court.gov.ua/>.
4. Ухвала апеляційного суду Полтавської області від 15 жовтня 2014 р. Справа № 537/876/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.
5. Пункт 5 Інформаційного листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 09.11.2012 року № 1640/0/4-12 «Про деякі питання порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності під час досудового розслідування» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/>.
6. Ухвала Апеляційного суду Харківської області від 30 січня 2014 р. Справа № 637/907/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.
7. Ухвала Апеляційного суду Полтавської області від 28.02.2014 р. Справа № 554/854/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.
8. Ухвала Ленінського районного суду м. Харків від 27 січня 2014 р. Справа № 642/631/2014к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.